

a túlvilág illatában, mint virág a napfényen. Az anyák nyugodtak a betlehemi öröm mélyére esve. A lányok mosolyogtak a karácsony szent kedvében, s ölelték magukat a hittel. A férfiak ereje elaludt, s gondjuk összetörött. A legények vére szelíd lett, mint az öröklámpa fénye . . . A kórusban az örvendetes ének megszületett, s mindenkinek a szájára szállott, mint új életet hirdető kicsiny selyemmadár: Betlehemi pusztán örvendetes hír van . . . És vala ezen örömhír a falué, amelyik hinni tud, mint sűrű erdőben a pásztor; amelyik jó, mint az áldást adó fekete föld, de amelyik eredendő bűnnel vad, mint szélben a parázs. És érezte teste alatt a betlehemi szalmát s orcáján az ökör leheletét a falu, amelyik bőséggel issza mindig a titkot, hiszen maga is egy megrepedt szív a természeti erők közepében.”

Lehet-e ily karácsonyestében részesedni, ha nincs ott a háttérben a roráték, az imádságok, a lelki lelemények áldozatos készüllete? Nincs szándékomban Rilke megleckéztetése. Vallomása inkább azt a keresztény típust jelöli, amelyik karácsonykor kapni akar – érzelmet, szeretetet, nosztalgikus hit-ébresztést – anélkül, hogy reálisnak tartaná, életigazítóvá emelné az ünnep titkát. A kiérdemelt karácsonyi ajándék az a csend, amely ráismer a gyöngé Gyermekben az első helyet követelő Megváltóra. Az a csend, amely megrázóvá teszi a találkozást. Ahogy a szél beleakaszódik a fába, s az lehullajtja férges és túlérlett gyümölcsseit, szívről is leolvadnak rossz gyümölcsjeink: a férgesek – bűneink – s a túlértek – a lényegtelen hajszoló és nagy-puhává növesztő kívánalmaink. Ha várjuk Őt, ha felkészülünk fogadására. És követésére.

Tarjányi Zoltán

Serken egy rózsa

Ónémet karácsonyi ének

Serken egy rózsa, szépen
hajlik gyöngé tövén.
Óseink énekében
Jesse eredetén.
S nyit virágot idén
a tél hideg fagyán az
éjszaka közepén.

Virágát, mit idézünk
s Izajás mond ígét,
maga hordta ki nekünk
Mária, szűz cseléd.
Isten szavára, im
megszülte kisdédét az
éjszaka közepén.

Kalász Márton fordítása